

РЕШЕНИЕ

№ 1187

гр. София, 26.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 72 СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Б. СТ. Ш. СТАВРУ

при участието на секретаря Диана Г. Д.а
като разгледа докладваното от Б. СТ. Ш. СТАВРУ Гражданско дело № 20221110125329 по описа за 2022 година

Ищецът „Ж.“ ООД твърди, че между него и ответника „Е. хоспиталити“ ООД съществували трайни търговски отношения за доставка на стоки, по силата на които доставил плодове и зеленчуци на ответника през летния сезон на 2017 г. в хотелски комплекс в с. Равда, за което издал и съответните фактури. По-голяма част от тях ответникът платил, като останали неплатени фактура № .../31.08.2017 г. на стойност 6806.08 лв. и № .../19.9.2017 г. на стойност 2609.88 лв. Ето защо ищецът моли да се осъди ответникът да му плати сумата от 9415.96 лв. стойност на доставените стоки, и обезщетение за забава, начислено върху всяка фактура, както следва: 2073.96 лв. по първата и 795.29 лв. по втората, считано от 31.5.2019 г. до 13.5.2022 г. и ведно със законната лихва от подаването на исковата молба и разносните по делото.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът е депозирал писмен отговор, в който оспорва исковете и моли да се отхвърлят като неоснователни, тъй като не е поръчвал, съответно получавал стоките. Оспорва да е възникнало твърдяното правоотношение с ищеца.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на делото са искове с правно основание чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 294, ал.1 ТЗ, вр. чл. 86 ЗЗД.

Основателността на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се предполага от установяване наличието на сключен между страните валиден договор за продажба, по който ищецът-продавач е изпълнил задължението си да прехвърли правото на собственост върху вещите обект на продажбата и да ги предаде във владение на ответника, настъпила изискуемост на насрещното задължение на купувача за плащане на продажната цена в

уговорения размер, съответен на претендираната сума, и неизпълнение от негова страна. Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК ищецът носи тежестта за пълно и главно доказване на положителните факти, съставляващи основание на иска, а именно наличието на договора и изпълнение на задълженията си като продавач. По отношение твърдяното неизпълнение от страна на ответника, доколкото то се изразява в неосъществяване на дължимо поведение, в тежест на ответника е да установи положителния факт на погасяване на дълга или съответно възраженията си за липса на възникнало продажбено правоотношение.

Договорът за търговска продажба е консенсуален и неформален, поради което същият се счита сключен с постигане на съгласие между страните относно съществения му елементи – предмет /стока/ и цена, без да е необходимо обективиране на съгласието в писмена форма. Поради това и доказването на възникването на облигационна връзка с източник такъв договор поначало може да се извърши с всички допустими по ГПК доказателствени средства.

В случая по делото са приети фактура №/31.08.2017 г. на стойност 6806.08 лв. и № 2000006762/19.9.2017 г. на стойност 2609.88 лв. за доставка на стоки от ищеца на ответника, които носят подпис само на доставчик. Представените стокови разписки съдът не обсъжда, тъй като не се установява да касаят процесните доставки.

От заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че процесните фактури са осчетоводени от дружеството ищец, включени са в дневниците за продажба по ДДС и е надлежно внесен начисления по фактурите данък добавена стойност. Според уточненията на вещото лице в съдебно заседание, ответникът не е предоставил документи за извършване на експертизата, но при проверката в НАП вещото лице е установило, че процесните фактури са включени в дневниците за покупки и СД по ДДС, което означава, че са осчетоводени от ответника и той е упражнил правото на данъчен кредит. Съдът кредитира заключението на вещото лице, като отказът на ответника да представи документи преценен в светлината на разпоредбата на чл. 161 ГПК мотивира съда да приеме за установен фактът на осчетоводяване на фактурите от ответника.

По делото е прието писмо от ответното до ищцовото дружество, подписано от управителя на ответника към този период /видно от справката от ТР/, с което ответникът признава наличието на непогасени към ищеца задължения /без да ги индивидуализира/, което ищецът потвърждава с приложена справка на неплатените фактури, сред които и процесните такива, с отправено искане за плащането им.

Обсъдени в съвкупност, така събраните по делото доказателства позволяват да бъде възприето, че исковата претенция е доказана по основание и по размер и подлежи на уважаване.

Това е така, защото в представените по делото фактури са обективирани всички съществени уговорки, пораждащи облигаторно правоотношение по договор за търговска продажба – страни, предмет и цена за придобиване правото на собственост върху вещите, предмет на договора. Макар и да не са подписани от ответника, с осчетоводяването им ответникът е признал съществуването на обективирания в тях продажби. По силата на

уредената в [чл. 301 ТЗ](#) презумпция следва да се счита, че след като търговецът е узнал за получаването на стоките, установено по безсъмнен начин от отразяването на фактурите в счетоводството му, и като не се е противопоставил, е потвърдил извършените от негово име действия. Както е прието в съдебната практика, отразяването на фактурата в счетоводството и включването ѝ в дневника за покупко-продажби и ползването на данъчен кредит по същата представлява признание на задължението и доказва неговото съществуване.

С оглед на всички тези съображения следва да се приеме, че ответникът е обвързан от правната връзка, създадена от обективизираните във фактурите продажби, по които ищецът е изпълнил задължението си да достави стоките.

Относно цената на доставените стоки, съобразно разпоредбата на чл. 326 ТЗ, следва да се приеме, че това е стойността по фактурите, предвид липсата на установено друго по делото.

Във фактурите е посочен падеж за плащане, който е настъпил, т.е. задълженията на ответника да плати цената на стоките са станали изискуеми.

Ответникът не доказва плащане, поради което предявените искове се явяват основателни и следва да се уважат в цялост, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба.

Относно претенцията по чл. 86 ЗЗД:

По делото се установи, че в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на главница, което не е изпълнено в срок и което обуславя възникването на задължението за заплащане на обезщетение за забава. Съгласно чл. 294, ал. 1 ТЗ между търговци лихви се дължат, освен ако е уговорено друго. Доколкото не се установиха други уговорки, претенцията за заплащане на лихва върху главниците до подаване на исковата молба се явява доказана по основание. Моментът на изпадане на длъжника в забава е уговорен от страните, поради което с изтичане на срока за плащане – 15.09.2017 г. и 4.10.2017 г., ответникът е изпаднал в забава и дължи обезщетение в размер на законната лихва. Ищецът претендира лихвата от по-късен момента – 31.5.2019 г., от когато до 13.05.2022 г. лихвата за забава върху всяко от главниците възлиза съответно на 2039.95 лева и 782.22 лева. Исковите следва да се уважат за така установените размери и отхвърлят за разликата до пълните претендирани такива.

Относно разноските:

При този изход на делото, претенцията на ищеца за разноски е основателна съразмерно с уважените искове, съгласно чл. 78, ал. 1 ГПК. В исковото производство ищецът е направил разноски за държавна такса 492 лв., депозит вещо лице 350 лв. и адвокатско възнаграждение 1200 лв. Възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно, тъй като делото не се отличава с правна и фактическа сложност и е приключило в едно съдебно заседание. При минимален размер от 898.56 лв., възнаграждението следва да се намали на 1000 лв. Съразмерно с уважените искове, на ищеца се дължат общо 1834.95 лв.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Е. Хоспиталити“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. София,, ДА ЗАПЛАТИ НА „Ж.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. Стара Загора,, на основание чл. 327 ТЗ, вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 294, ал.1 ТЗ, вр. чл. 86 ЗЗД, следните суми, представляващи цена на доставени стоки по фактури: № /31.08.2017 г. на стойност 6806.08 лв. с ДДС и № /19.9.2017 г. на стойност 2609.88 лв. с ДДС, ведно със законната лихва върху сумите от подаването на исковата молба – 13.05.2022 г. до изплащането им, и сумите 2039.95 лв. обезщетение за забава върху първата фактура за периода 31.5.2019 г. - 12.05.2022 г. и 782.22 лв. обезщетение за забава върху втората фактура за периода 31.5.2019 г. - 12.05.2022 г., и на основание чл. 78, ал.1 ГПК сумата от 1834.95 лв. разноси по делото, като ОТХВЪРЛЯ исковите по чл. 86 ЗЗД за разликите над 2039.95 лв. до предявените 2073.96 лв. и над 782.22 лв. до предявените 795.29 лв.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____